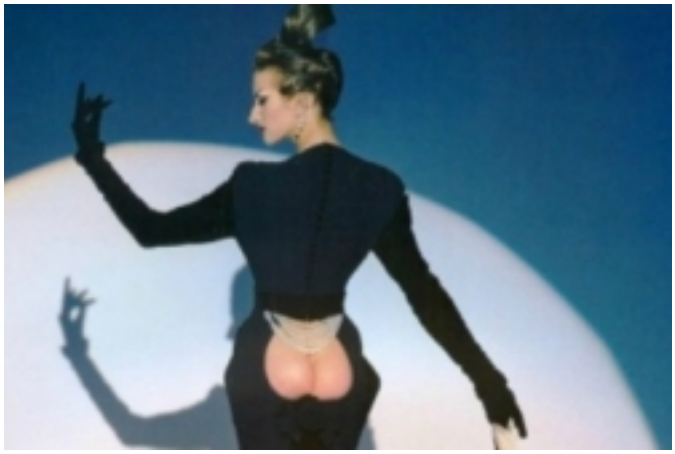

27. фебруар 2014.

Запањила сам се. Једна од три најбоље хрватске теве водитељице већ мјесецима не силази са насловница женских часописа јер је најзад постала “нормална”. Пресретно изјављује како након тко зна колико година може на себе навући сукњицу коју је носила у осмогодишњој школи.

Жена у четрдесет и другој чува сукњицу коју је носила у осмогодишњој школи? Још је бизарније што је слетјела на све насловнице тек кад је постала костур. Зашто високообразована, паметна, лијепа жена себе своди на вјешалицу за дизајнерске хаљине које су креирали педери опсједнути гузичицама дјечачића у четвртом основне? Модерне жене свих година насједају манипулацији пластичних кирурга и заговаратеља Дахау-лоока.

Привлачне смо само кад можемо заклепетати костима?

Северина на својим штапићима више не личи на себе. Анђелина Џоли има четрдесетак килограма, у чизмама, Кате Мидлтон има нешто ситно више од четрдесет на висину од метар и седамдесет и пет. Колико жену кад наврши тридесету може помладити анорексија? Нимало. Наша водитељица само фотошопирана може изгледати као дјевојчица из осмогодишње школе.

Који живот? Дођеш увечер дома, отвориш фрижидер, извучеш из њега лист салате,

убациш га у уста, залијеш чашом воде и тако… До краја живота. Јесмо ли тоталне луђакиње, ми жене? Дефинитивно.

И док наша водитељица у гледаној теве емисији због које је од себе учинила то што је учинила лелуја на танким ногама, струк јој као у осе, покрај ње водитељ. Задригли мушкарац у одијелу, сако му пуца, гледатељи само чекају кад ће са трбуха некоме из публике лансирати дугме у око.

Нимало га не брине што личи на касицу прасицу. Зна да су мушкарци неодољиви у сваком облику. Након емисије, раскопчан, одлази дома, тамо гурне главу у фрижидер и крене га чистити од кулена, сира, пиве и колача. Никад тај није од маме тражио да му из његовог ормара извуче хлачице из шестог разреда. Никад тај неће дати интервју како је ових дана ускочио у хлачице из седмог разреда. Да тако нешто каже одмах би га одвезли у лудницу.

Он није лутак, он је особа. Не свиђа ми се самоувјерени дебељко зато јер је инкарнација свих мушкараца којима се, с правом, живо јебе како изгледају. Живот је само један. Они своје трбушине поносно носе, на сваком кораку дижу поткошуље и чешкају бурад кад их сврби.

А ми… Пумпамо сисе, бришемо боре, скидамо килограме, враћамо се у младост у коју се нитко не може вратити. Прежалосна сам због оне женске. Надам се да ће ових дана ипак напунити фрижидер. Ако јој због тога приговоре нека пуних устију промрмља да је свога тела господар.

Ма, бит ћу искрена. Зашто ме та прича толико погодила? Ових дана упорно покушавам на себе навући своју трудничку хаљину из садамдесет и пете. Не иде па не иде. А види њу. За који ће дан на екрану скакутати у пеленама.